Payitahtın Gölgesi

Son Hamle

Bir Sherlock Holmes ve Abdülhamid Hikayesi

Furkan Güler

Tilki Kitap

tilki
Kitap

PAYİTAHTIN GÖLGESİ SON HAMLE
Furkan Güler

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe
Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8579-67-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

PAYİTAHTIN GÖLGESİ
SON HAMLE

Furkan Güler

YAZAR HAKKINDA

1996 yılında Ankara'da doğan Furkan Güler, lisans eğitimini **Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi Turizm Rehberliği** bölümünde tamamlamıştır. Turizm ve rehberlik eğitimi sayesinde tarihi mekânlara, kültürel detaylara ve insan hikâyelerine olan ilgisini derinleştirmiştir. Bu birikimini, kurgusal tarih ve gizem unsurlarıyla harmanlayarak edebiyata aktarmaktadır.

İleri seviyede (C1) İngilizce bilen yazar, evli ve bir çocuk babasıdır. Yazar, polisiye kurgular üzerine çalışmalarını sürdürmektedir.

ÖN SÖZ

Tarihin tozlu raflarda unutulmaya yüz tuttuğu, gerçekliğin hayal gücüyle harmanlanıp huzurlarınıza çıktığı bir zaman dilimindeyiz. Kitabımız, salt tarihsel bir kurgu değil; aynı zamanda bilinmeyeni "bilinen" kılma çabasıdır.

Sherlock Holmes, çocukluğumdan beri birlikte büyüdüğüm, puslu sokaklarında kaybolduğum ve zihnini rehber edindiğim bir öğreticidir. O, kurgusal bir karakterden çok daha fazlasıdır; kişiyi hakikatin peşinde koşmaya, görünmezi görmeye ve bakış açısını değiştirmeye zorlayan bir güçtür.

Sultan II. Abdülhamid Han ise; imparatorluğun en buhranlı ve çalkantılı yıllarında devleti bir arada tutmak için insanüstü bir gayret gösteren, tarihimizin en stratejik ve derin zekâlarından biridir. Zihnimdeki bu kurguyu besleyen en önemli kıvılcım, Sultan'ın Sir Arthur Conan Doyle'un eserlerine ve Sherlock Holmes karakterine duyduğu meşhur, gerçek hayranlıktı. Yola çıkarken aklımda tek bir soru vardı: Batı'nın en analitik zekâsı ile Doğu'nun en stratejik Sultanı gerçekten karşılaşsaydı; bu iki dehanın çarpışmasını mı, yoksa ittifakını mı izlerdik?

Amacım, siz değerli okurları zihnimdeki bu soruya ortak etmek ve kurgunun tarih üzerindeki o büyüleyici gücünü göstermektir. Birlikte çıktığımız bu yolculukta, satır aralarında saklanan görünmezi görebilmenizi ve hikâyenin bir nehir gibi zihninizde çağlayıp gitmesini diliyorum. Bu sayfaları keyifle çevirmeniz, benim için en büyük gurur olacaktır.

Sevgiyle…

Furkan GÜLER

GÖLGELERİN ÇAĞRISI

Buckingham Sarayı, Londra Ekim 1898, Saat 03:17

Sessizlik... Buckingham Sarayı'nda sessizlik, sadece bir ses yokluğu değildi; kendi başına bir varlıktı. Koridorlarda dolaşan, ağır kadife perdelerin kıvrımlarına sinen, nöbetçilerin soluklarına karışan, boğucu, neredeyse elle tutulur bir ağırlık.

Kraliçe Victoria, yetmiş dokuz yaşının verdiği o kırılgan ama hâlâ hükmeden yürüyüşüyle Özel Daire'sine girdiğinde hissettiği şey buydu: Ağırlık.

Dışarıda, Londra'nın üzerine çöken meşhur, kirli sis, sarayın camlarına hayalet parmaklar gibi dokunuyordu. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuş, geriye sadece için için yanan kütüklerin kızıl parıltısı kalmıştı. Kraliçe, bastonunu hafifçe yere vurarak çalışma masasına doğru ilerledi. Uykusu kaçmıştı. İmparatorluğun yükü, yaşlı omuzlarına yastığından daha ağır geliyordu.

Hindistan Genel Valisi'nden gelen ve sadece kendisinin okuması gereken hususi mektubu tekrar gözden geçirmek istedi. Masasının üzerindeki abajuru yaktı. Işık, odanın içindeki gölgeleri ürküterek köşelere kaçırdı.

Kraliçe, sedef işlemeli çekmecesine uzandı. Kilidi açmak için boynunda taşıdığı küçük, altın anahtarı çıkardı. Buraya kadar her şey, son kırk yıldır her gece tekrarlanan monoton ritüelin bir parçasıydı. Anahtarı deliğe soktu. Çevirdi.

Fakat kilit dönmedi. Çünkü zaten açıktı.

Kraliçe Victoria durdu. Yaşlı kalbi, göğüs kafesinde düzensiz bir ritimle çarptı. Hafızasının kendisine oyun oynayıp oynamadığını sorguladı. *"Akşam yemeğinden önce kilitlemiştim. Bundan eminim."* diye düşündü. *"Sir Arthur Bigge yanımdaydı. Klik sesini duyduk."*

Titreyen elleriyle çekmeceyi çekti. Mektup oradaydı. Mavi, kraliyet mührü taşıyan zarf, bıraktığı yerde duruyordu. Ama duruşunda bir gariplik vardı. Kraliçe, hayatı boyunca detaylara takıntılı bir dikkatle yaşamıştı. Zarfı, çekmecenin sağ köşesine, kalem kutusuna tam paralel olacak şekilde bırakmıştı. Şimdi ise... Zarf, neredeyse fark edilmeyecek kadar, belki bir santim kadar sola kaymıştı ve üzerindeki kırmızı balmumu mühür...

Kraliçe cebinden büyütecini çıkardı. Mühre yaklaştı. Balmumu sağlam görünüyordu. Ancak dikkatli bir gözle bakıldığında, gerçeğin çatlakları görülüyordu. Mührün alt kısmında, saç teli kadar ince bir kırık vardı. Biri bu mührü ısıtmış, jilet kadar keskin bir bıçakla kaldırmış, mektubu okumuş ve sonra tekrar yapıştırmıştı.

O an, odadaki hava soğudu. Kraliçe, etrafına bakındı. Yüksek tavanlar, atalarının portreleri, ağır perdeler... Hepsi birden ona düşman görünmeye başladı. Bu oda, İmparatorluğun en mahrem yeriydi. Kapıda Kraliyet Muhafızları bekliyordu. Pencereler demirliydi. Bahçede devriyeler geziyordu.

Ama biri girmişti. Biri, görünmez bir el gibi duvarların içinden geçmiş, onun sırlarına dokunmuş ve hiçbir iz bırakmadan, sadece o milimetrik hatayı geride bırakarak kaybolmuştu.

Kraliçe, masasının kenarındaki oymalı zili eline aldı ve şiddetle salladı. Çıkan ses, sarayın o tekinsiz sessizliğini bir bıçak gibi yırttı.

Bu bir hırsızlık değildi. Bu, bir ihanetti.

1
EKSİK PARÇA VE SİSİN İÇİNDEKİ DAVET

Sarayın koridorlarındaki koşuşturmaca, bastırılmış bir paniğin ayak sesleriydi. Normalde saray adabı gereği asla koşulmayan, fısıltıyla konuşulan bu koridorlarda şimdi telaşlı emirler yankılanıyordu.

Kraliçe'nin Özel Sekreteri Sir Arthur Bigge, pijamasının üzerine alelacele geçirdiği sabahlığıyla Kraliçe'nin odasına daldığında, Majesteleri'ni şöminenin karşısındaki koltukta dimdik otururken buldu. Yüzü kireç gibiydi ama gözlerinde, bir imparatoriçeye yakışan soğuk öfke vardı.

"Majesteleri," dedi Sir Bigge, nefes nefese. "Bir emriniz..."

"Sarayı arayın" dedi Kraliçe. Sesi fısıltı gibiydi ama odadaki herkesi dondurmaya yetti. "Kimse girmeyecek. Kimse çıkmayacak. Hizmetçiler, nöbetçiler, hatta siz Sir Bigge... Herkes aranacak."

"Efendim, ne oldu? Bir şey mi kayıp?"

"Keşke kayıp olsaydı," dedi Kraliçe, masadaki zarfı işaret ederek. "Biri buradaydı Sir Bigge. Biri benim zihnimi okudu, çekmecemi açtı ve ruhumu kirletti. O kişi hâlâ bu duvarların arasında."

Takip eden üç gün, Buckingham Sarayı tarihinin en karanlık, en paranoyak günleri oldu. Bu üç günü dış dünya asla bilmedi. Gazeteler yazmadı. Ama içeride tam bir cadı avı vardı.

İskoçya Yard'ın (Scotland Yard) en güvenilir müfettişleri

sivil kıyafetlerle saraya sokuldu. Hizmetçiler sorgulandı. Nöbet değişim çizelgeleri yüzlerce kez kontrol edildi. Şömine bacalarından çatı katlarına, mahzenlerden kraliçenin gardırobuna kadar her yer arandı.

Sonuç? Koca bir hiç.

Kapı kilitlerinde tek bir zorlama izi yoktu. Pencere pervazlarında tek bir çizik yoktu. O gece nöbet tutan muhafızlar, koridordan bir farenin bile geçmediğine yemin ediyorlardı. Hizmetçilerin hepsi sadakat testinden geçirilmiş, kırk yıldır sarayda çalışan insanlardı.

Üçüncü günün akşamı, Sir Arthur Bigge, elinde kalın bir dosyayla tekrar Kraliçe'nin huzuruna çıktı. Başını öne eğmişti. Yenilginin resmiydi bu.

"Söyleyin," dedi Kraliçe. Dışarıdaki yağmur cama vuruyordu.

"Majesteleri... Üzgünüm. Mantıklı bir açıklama bulamıyoruz. Fizik kurallarına göre odaya o gece kimse girmedi. Ama..."

"Ama mektup okundu," diye tamamladı Kraliçe. "Beni delirmemiş olduğuma inandırın Sir Bigge. Hayaletlere mi inanmalıyım?"

Sir Bigge yutkundu. Boğazı kurumuştu. Söyleyeceği şeyi söylemek, İngiliz polis teşkilatının yetersizliğini kabul etmek demekti ama başka çareleri kalmamıştı.

"Efendim," dedi çekinerek. "Bizim yöntemlerimiz... Gelenekseldir. Somut kanıtlar, parmak izleri, tanıklar ararız. Ama karşımızdaki şey... Karşımızdaki kişi, bir duman gibi hareket ediyor. Alışılmadık bir zekâ ile karşı karşıyayız. Belki de bu düğümü çözmek için polisin disiplinine değil, bir dâhinin... Eksantrik bir dâhinin bakış açısına ihtiyacımız vardır."

Kraliçe Victoria, o güne kadar adını sadece gazetelerdeki

skandal haberlerden ve Dr. Watson'ın abartılı hikâyelerinden duyduğu ismi hatırladı.

"O adamdan mı bahsediyorsunuz?" dedi Kraliçe, yüzünü buruşturarak. "O küstah, uyuşturucu bağımlısı olduğu söylenen, kendini beğenmiş dedektiften?"

"Sherlock Holmes'ten bahsediyorum Majesteleri. Kendisi bir beyefendi sayılmaz, kabul ediyorum. Ama şeytanı yakalamak için bazen cehennemi tanıyan birine ihtiyaç duyarsınız."

Kraliçe uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerini şöminedeki alevlere dikti. Gururu, "Hayır" demesini haykırıyordu. Ama sonra mektubu hatırladı ve mektuptaki bilgilerin yanlış ellere geçmesi ihtimalini düşündü.

"Çağırın," dedi Kraliçe. Sesi yorgundu. "Ama gizlice. Kimse bilmeyecek. Arka kapıdan alın ve ona söyleyin; eğer bu saraydaki hayaleti bulamazsa, benim gazabım o hayaletten daha korkunç olacaktır."

2
SESSİZLİK YEMİNİ VE DEVLETİN GÖLGELERİ

Doğu Londra, Rıhtım Bölgesi Saat 23:45

O gece, Londra'nın ışıklı caddelerinden çok uzakta, şehrin varoşlarında, çürümüş balık ve katran kokan bir antreponun ortasındaydık. Sherlock Holmes, elindeki feneri yere, tozlu zemin tahtalarına doğru tutuyordu. Işığın huzmesi, karanlığın içinde dans eden toz zerrelerini aydınlatıyordu. Karşımızda, iflasın eşiğindeki bir ithalat şirketinin sahibi Bay Jabez Wilson duruyordu. Adamcağız, dışarıdaki dondurucu soğuğa rağmen kan ter içindeydi ve alnından süzülen damlaların sebebi sıcak değil, saf korkuydu.

"Anlamıyorum Bay Holmes," dedi Wilson, titrek bir sesle. "Kasa kilitliydi. Anahtar sadece bende var. Ama sabah geldiğimde içi boştu. O elmaslar benim son şansımdı. Hırsız... Hırsız bacadan girmiş olmalı!"

Holmes, feneri ani bir hareketle şömineye değil, adamın yüzüne çevirdi. Bay Wilson, ışığın etkisiyle gözlerini kıstı.

"Baca mı?" dedi Holmes. Sesi, bir yargıcın hükmü kadar kesindi. "İlginç bir teori Bay Wilson. Ancak fizik yasalarıyla pek barışık değil."

Holmes feneri indirdi ve odanın köşesindeki örümcek ağlarına doğru yürüdü.

"Watson," dedi bana dönerek. "Şu ağlara bak. Ne görüyorsun?"

Yaklaştım. Şömine bacasının ağzını neredeyse tamamen kapatan, kalın, gri bir örümcek ağı tabakası vardı. "Eski bir ağ," dedim. "Oldukça yoğun."

"Kesinlikle," dedi Holmes. "Ve daha da önemlisi; bozulmamış. Eğer hayali hırsızınız bacadan girseydi, bu ağları yırtmak zorunda kalırdı. Ama görüyorum ki Bay Örümcek ve ailesi, uzun zamandır burada gayet huzurlu bir yaşam sürüyor."

Bay Wilson geriledi. "Belki... Belki de kapıdan..."

"Kapı zorlanmamış," dedi Holmes, adama doğru bir adım atarak. "Pencere pervazlarında toz zerresi bile oynamamış ve en önemlisi Bay Wilson; ayakkabılarınız."

"Ayakkabılarım mı?"

"Evet. Sol ayakkabınızın topuğunda kırmızı bir kil çamuru var. Bu bölgenin toprağı siyahtır. Ama evinizin bulunduğu Hampstead Heath bölgesinin toprağı killi ve kırmızıdır ve daha da ilginci, kasanın bulunduğu halının üzerinde de aynı kırmızı çamurdan izler var."

Holmes, cebinden piposunu çıkardı ama yakmadı. Sadece dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Kendi dükkânınızı soydunuz Bay Wilson. Sigorta şirketinden para alabilmek için. Elmaslar çalınmadı. Onları muhtemelen bahçenizdeki killi toprağa gömdünüz."

Adamın omuzları çöktü. Tüm o mağdur iş adamı maskesi düştü ve geriye sadece yakalanmış bir suçlunun çaresizliği kaldı.

"Polis çağırmayacağım," dedi Holmes, arkasını dönüp kapıya yönelirken. "Bu benim için çok... *Basit* bir egzersizdi. Sizi adaletin kollarına değil, kendi vicdanınıza ve muhtemelen reddedilecek olan sigorta başvurunuza bırakıyorum. Gidelim Watson. Burada hava, insanın zekâsını köreltecek kadar kirli."

Yarım saat sonra, bizi Batı Londra'ya götüren atlı arabanın (Hansom Cab) içindeydik. Tekerleklerin Arnavut kaldırımlarında çıkardığı ritmik tıkırtı, gecenin sessizliğini bozuyordu.

Holmes, pencereden dışarıyı, Londra'nın bitmek bilmeyen sisini izliyordu. Bay Wilson'ın davasını çözmüş olmasına rağmen, yüzünde bir zafer ifadesi yoktu. Aksine, derin bir melankoli, bir tür zihinsel açlık vardı.

"Harikaydın Holmes," dedim sessizliği bozarak. "O örümcek ağını fark etmen ve ayakkabıdaki kil detayı. Müthişti." Holmes, başını bana çevirmeden iç geçirdi.

"Sıradan, Watson. Banal ve trajik derecede sıkıcı."

"Sıkıcı mı? Adamı iflastan ve hapisten kurtardın." "Ben bir kurtarıcı değilim," dedi sertçe. "Ben bir zihin makinesiyim ve bu makine, çalışmak için verilere, karmaşık problemlere, çözülmesi imkânsız düğümlere ihtiyaç duyar. Bay Wilson gibiler... Onlar sadece paslanmamı önleyen küçük yağ damlaları." Dizlerinin üzerindeki ince, uzun ellerini birbirine kenetledi.

"Suç dünyası yaratıcılığını kaybetti Watson. Artık her şey o kadar tahmin edilebilir, o kadar kaba ki... Zekâmı keskinleştirecek bir bileği taşı yok. Bana, 'Bu nasıl mümkün olabilir?' dedirtecek bir paradoks lazım. Mantığın sınırlarını zorlayacak, beni uykusuz bırakacak bir bilmece..."

Baker Sokağı'na döndüğümüzde, sokak lambalarının soluk ışığı altında evimiz 221B, sığınabileceğimiz güvenli bir liman gibi görünüyordu. Ancak Holmes'ün ruh hâli değişmemişti. Merdivenleri çıkarken omuzları düşüktü.

Odaya girdik. Bayan Hudson şömineyi yakmış, odayı ısıtmıştı. Holmes, kendini deri koltuğuna attı ve kemanına uzandı. Yayını tellerin üzerinde gezdirmeye başladı ama çaldığı şey bir melodi değil, ruhundaki huzursuzluğun iniltisi gibiydi.

"Belki de emekli olmalıyım Watson," dedi tavanı izleyerek. "Ve arıları incelemeliyim. İnsanlardan daha karmaşık bir sosyal yapıları olduğu kesin."

Tam o sırada, aşağıdan kapı zili çaldı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Bu saatte gelen bir ziyaretçi ya büyük bir felaketin habercisiydi ya da Holmes'ün az önce dilediği karmaşık bilmecenin ta kendisi.

Holmes keman yayını havada durdurdu. Başını hafifçe yana eğdi. Merdivenlerden çıkan ayak seslerini dinliyordu.

"Ağır adımlar," dedi fısıltıyla. "Resmî botlar. İki kişi. Hayır, üç ve biri... Biri tereddüt ediyor."

Kapımız üç kez, otoriter bir ritimle vuruldu.

"Girin!" diye seslendi Holmes, koltuğundan kalkmadan.

Kapı açıldı, içeriye, üzerlerinden yağmur suları damlayan, sivil kıyafetli ama duruşlarından asker oldukları belli olan üç adam girdi. En arkadaki, yüzü endişeden kırışmış olan kişi, Kraliçe'nin Özel Sekreteri Sir Arthur Bigge'den başkası değildi.

Odanın ortasındaki hava bir anda değişti. Bay Wilson'ın basit davasının bıraktığı hafiflik gitmiş, yerine İmparatorluğun tüm ağırlığı çökmüştü.

Holmes, kemanını yavaşça masaya bıraktı. Gözlerindeki melankolik bulut dağılmış, yerini delici parıltıya bırakmıştı.

"Sir Bigge," dedi Holmes, ayağa kalkmadan. "Gecenin bu saatinde, Majesteleri'nin en sadık hizmetkârını buraya getiren sebep, sanırım kayıp bir köpekten daha fazlası olmalı."

Sir Bigge şapkasını çıkardı. Elleri titriyordu.

"Bay Holmes," dedi boğuk bir sesle. "Kraliçe emretmiyor. Kraliçe... yalvarıyor."

Holmes, bana kısa, anlamlı bir bakış attı. Duaları kabul olmuştu. Sıradanlık bitmişti. İmkânsızlık kapıdaydı.

3
KIZIL MÜREKKEP VE ÖLÜLERİN FISILTISI

Buckingham Sarayı Yolu Saat 01:15

Kraliçe'nin gönderdiği özel at arabasının içindeki deri koltuklar yumuşaktı ama ortamdaki gerginlik, dikenli bir telin üzerinde oturuyormuşuz hissi veriyordu. Sir Arthur Bigge, yolculuk boyunca ellerini dizlerinde kenetlemiş, gözlerini karşıdaki boşluğa dikmişti. Sanki konuşursa, taşıdığı devlet sırrının ağırlığı altında ezileceğinden korkuyordu.

Holmes ise tam tersine, tiyatro oyununu izlemeye giden usta bir eleştirmen kadar rahattı.

"Kilitli bir oda," dedi Holmes aniden, sessizliği bir bıçak gibi keserek. "Ve dokunulmamış bir kilit. Ama okunan bir mektup. Doğru mu anladım Sir Bigge?"

Sir Bigge irkildi. "Evet Bay Holmes. Mektup, Hindistan'daki askerî birliklerimizin yerleşimiyle ilgili hayati bilgiler içeriyordu. Eğer o bilgiler..." Yutkundu. "...eğer o bilgiler düşman bir devletin eline geçerse, binlerce askerimiz ölebilir."

Holmes, pencereden dışarı, yağmurun altında bulanıklaşan gaz lambalarına baktı.

"Zarif," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?" dedi Sir Bigge şaşkınlıkla. "Buna zarif mi diyorsunuz?"

"Suçun işleniş biçiminden bahsediyorum. Kaba kuvvet

yok. Gürültü yok. Sadece saf, pürüzsüz bir imkânsızlık. Hırsızınız, Majesteleri'nin odasına bir hayalet gibi girmiş, istediğini almış ve geride sadece kendi varlığının korkusunu bırakmış. Bu, sıradan bir casusun işi değil. Bu, bir sanatçının imzası."

Araba yavaşladı. Ana kapıya değil, sarayın yan tarafındaki, genellikle erzak girişleri için kullanılan, demir parmaklıklı, loş bir kapıya yöneldik. İmparatorluğun en büyük dedektifi, İmparatorluğun sarayına bir hırsız gibi arka kapıdan giriyordu.

Kraliçe'nin Özel Dairesi Saat 01:30

Sarayın koridorları, dışarıdan göründüğünden çok daha soğuktu. Duvarlara dizilmiş mermer büstler, gece yarısı gelen bu davetsiz misafirlere, yani bize, donuk ve yargılayan gözlerle bakıyorlardı.

Sir Bigge bizi büyük, oymalı bir kapının önünde durdurdu. Derin bir nefes aldı, yakasını düzeltti ve kapıyı açtı.

İçerisi yarı karanlıktı. Şöminedeki ateşin son kalıntıları, odadaki ağır mobilyaların gölgelerini duvarda dans ettiriyordu. Odanın dip tarafında, yüksek arkalıklı bir koltukta, siyahlar içinde ufacık bir figür oturuyordu.

Britanya İmparatorluğu'nun Kraliçesi Victoria.

Yaşlanmıştı. Fotoğraflardakinden çok daha küçük, çok daha kırılgan görünüyordu. Ama o mavi gözlerini bize çevirdiğinde, kırılgan bedenin içinde çelikten bir irade olduğunu anlamak zor değildi.

Ben saygıyla eğildim. Holmes ise sadece başını hafifçe, nezaketen öne eğmekle yetindi.

"Bay Holmes," dedi Kraliçe. Sesi, kurumuş yaprakların hışırtısı gibiydi ama her hecesi netti. "Sizi bu saatte huzurumuza çağırma zahmetine girmemizin yegâne sebebi, yeteneğinizle

ilgili duyduğumuz övgülerdir. Umarız bu güvenimizi boşa çıkarmazsınız."

"Zaman kavramı, suçun doğası gereği esnektir Majesteleri," dedi Holmes, sakin bir sesle. "Beni neden çağırdığınızı biliyorum. Lütfen, olay mahallini incelememe izin verin."

Kraliçe, elindeki bastonuyla masayı işaret etti. "İşte orada. Benim zihnimin ırzına geçilen yer orası."

Holmes, cebinden büyütecini çıkardı. O an, odadaki Kraliçe, Sir Bigge ya da ben, onun için yoktuk. Sadece masa, kilit ve lanet olası mektup vardı.

Bir av köpeği gibi masanın etrafında dolandı. Yere eğildi, halıyı kokladı. Çekmecenin kilidine büyüteciyle o kadar yakından baktı ki, burnu neredeyse ahşaba değecekti. Sonra cebinden ince bir metal çubuk çıkarıp kilit deliğine soktu, nazikçe çevirdi.

"Mükemmel," dedi kendi kendine. "Mekanizmada en ufak bir çizik yok. Maymuncuk kullanılmamış. Anahtarın kopyası da değil. Çünkü kopya anahtarlar, pirinç yuvanın içinde mikroskobik çapaklar bırakır."

Ayağa kalktı ve Kraliçe'ye döndü. Yüzünde, çözdüğü bulmacanın hayal kırıklığı vardı.

"Majesteleri," dedi Holmes, büyütecini cebine koyarken. "Bu odaya giren kişi, kapıdan girmedi. Pencereden de girmedi ve kilidi de açmadı."

"O hâlde nasıl?" diye sordu Kraliçe, sesi titreyerek. "Büyü mü?"

"Hayır efendim. İhanet."

Holmes ellerini arkasında birleştirdi.

"Bu kilit açılmadı, çünkü zaten hiç kilitlenmemişti. Ya da... Kilitlendiğini sandığınız anda, mekanizmayı içeriden tutan

biri vardı. Bu bir sihirbazlık numarası değil, içeriden bir iş birlikçinin yardımıyla yapılan bir el çabukluğu."

Sir Bigge öne atıldı. "İmkânsız! Majesteleri'nin yanındaki herkes en güvenilir..."

Holmes elini kaldırıp onu susturdu.

"Güven, bir yanılsamadır Sir Bigge. Veriler ise gerçektir. Bu olay, basit bir hırsızlık değil. Bu, uluslararası bir satranç hamlesi. Birileri, Majesteleri'nin yatak odasına kadar sızabilecek bir ağ kurmuş. Bu 'birileri' herhangi bir ülkenin istihbarat servisi ya da henüz varlığından bile haberdar olmadığımız gölge bir teşkilat olabilir."

Kraliçe bastonunu yere vurdu. "O haini bulun Bay Holmes! Kim olduğunu, kime hizmet ettiğini bulun ve onu bana getirin!"

O an, odada zaman durdu. Holmes, Kraliçe'nin gözlerinin içine baktı ve sonra, benim bile kanımı donduran o cevabı verdi.

"Korkarım bu mümkün değil Majesteleri."

Kraliçe donakaldı. "Ne dediniz?"

"Reddediyorum," dedi Holmes. Sesi buz gibiydi. "Ben bir dedektifim efendim, devletlerin kirli çamaşırlarını yıkayan bir casus avcısı değil. Benim işim suçlu zihinlerle, bireysel kötülüklerle. Ama bu... Bu siyaset. Bu diplomasi. Bu, ülkelerin birbirinin arkasından çevirdiği dolaplar."

"Holmes!" diye atıldım, dehşet içinde. "Ne yapıyorsun?"

Holmes bana bakmadı bile.

"Eğer bir katili yakalamamı isterseniz, Londra'nın en karanlık lağımlarına girmeye hazırım. Ama saray entrikaları... Hayır. Benim zekâm, kralların ve kraliçelerin güç oyunlarına piyon olacak kadar ucuz değil."

Kraliçe Victoria, şoktan ziyade öfkeyle titriyordu. "Bize sırtınızı mı dönüyorsunuz?"

"Sadece prensiplerime sadık kalıyorum," dedi Holmes ve hafifçe eğildi. "İyi geceler Majesteleri. Sir Bigge, çıkışı bulabiliriz."

Arkasını döndü ve kapıya yürüdü. Ben olduğum yerde, utançtan ve şaşkınlıktan donmuş bir hâlde kalakaldım. Kraliçe'nin delici bakışları üzerimdeydi.

Holmes koridorda kaybolurken, Kraliçe Victoria'nın dudaklarından dökülen fısıltıyı duydum:

"O adam... O adam ya dünyanın en büyük aptalı ya da kendi sonunu hazırlayan bir kibir abidesi."

Keşke Kraliçe haklı olsaydı. Keşke Holmes sadece bir aptal olsaydı. Ama o gece, kapıdan çıkarken, aslında reddettiği şeyin bir dava değil, kaderin kendisi olduğunu çok geç anlayacaktık.

4
GÖRÜNMEZ GÖZLER

Baker Sokağı; Takip Eden İki Hafta Boyunca

Saraydan ayrıldığımız o gece, Holmes ile aramızda görünmez, soğuk bir duvar örülmüştü sanki. Arabayla eve dönerken tek kelime etmemişti. Sadece piposunu doldurmuş, dumanı sisli Londra gecesine üflemiş ve benim öfkeyle titreyen çenemi, sanki camdaki bir yağmur damlasıymışım gibi görmezden gelmişti.

Takip eden günler, bir İngiliz sonbaharının getirebileceği en kasvetli, en gri günlerdi. Ancak benim göğsümün üzerine oturan ağırlığın sebebi, Londra'nın kurşuni gökyüzü değildi.

Her sabah kahvaltı masasında, gazetenin üçüncü sayfasındaki "Sarayda Güvenlik Krizi İddiaları" başlıklı o lanet sütunları yüksek sesle okuyor, Holmes'ün dikkatini çekmeye çalışıyordum. O ise beni, vızıldayan bir sinek kadar bile umursamıyordu. Ya kemanının akorduyla ilgileniyor ya da bütün evi sülfür kokusuna boğan o kimya deneylerine gömülüyordu.

"Watson," diyordu bir sabah, elindeki deney tüpünü ışığa tutarken. Sesi yorgun ama sakindi. "Lütfen... Zihnini kontrol edemeyeceğin değişkenlerle kirletmekten vazgeç. Saray dediğin yer, camdan bir fanustur. İçindeki balıklar birbirini yesin, biz sadece izleyelim."

"İzlemek mi?" diye çıkıştım. "Sorun da bu ya Holmes! Sadece biz izlemiyoruz."

O iki hafta boyunca, nereye gidersek gidelim, adını koyamadığım, tarif edemediğim bir "hedefte olma" hissi yakama yapışmıştı. Savaş görmüş bir adamım ben; Afganistan'ın çorak tepelerinde pusuya düşmenin, görünmez bir düşmanın namlusunun ucunda olmanın metalik tadını bilirim ve şimdi, medeniyetin başkenti Londra'nın kalabalık caddelerinde yürürken, ense kökümde hissettiğim karıncalanma, bana Kandahar'ın tekinsiz gecelerini hatırlatıyordu.

Bu hissin ete kemiğe büründüğü gün, yağmurlu bir salı öğleden sonrasıydı.

Holmes ile birlikte Regent Caddesi'nde yürüyorduk. O, tütüncüsüne gitmek için acele ediyordu, ben ise rüzgârla boğuşarak şemsiyemi tutmaya çalışıyordum. Aniden durdum. Sanki bir el omzuma dokunmuş gibi irkildim ve hızla arkama döndüm.

Kalabalık, bir nehir gibi akıp gidiyordu. Şapkalı beyefendiler, sepet taşıyan kadınlar, koşuşturan çocuklar... Her şey sıradan görünüyordu. Ama kalabalığın ritminde bozuk bir nota vardı. Sanki bir çift göz, bizimle birlikte durmuş, o kalabalığın içine bir bukalemun gibi karışıp kaybolmuştu.

"Yine mi Watson?" dedi Holmes. Sesi alaycı değildi ama bıkkın bir tınısı vardı. Yanıma geldi, şemsiyemin altına girdi.

"Takip ediliyoruz Holmes," dedim, sesimin titremesine engel olamayarak. "Bana deli muamelesi yapmayı bırak. Yemin ederim, günlerdir aynı gölge peşimizde. Biri bizi izliyor."

Holmes, eldivenli eliyle ceketinin yakasını düzeltti ve kalabalığa şöyle bir, üstünkörü baktı.

"Biri değil sevgili doktor," dedi sakince. "Birileri."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Biliyor musun? Farkında mısın yani?"

"Benim işim görmek Watson, senin işin ise hissetmek. Sen sadece tehdidin kokusunu alıyorsun, ben ise tehdidin matematiğini görüyorum."

"Ne matematiği?"

"Dün sabah gazete aldığın köşe başındaki topal dilenci. Ondan önceki gün kulüpten çıkarken ayakkabını boyamak için ısrar eden o çocuk ve şu an, yolun karşısında vitrine bakıyormuş gibi yapan, sırtı bize dönük, gri paltolu adam..."

Gözlerimi kısarak karşıya baktım. Gri paltolu adam, vitrindeki mankenleri inceliyormuş gibi dursa da duruşunda yapay bir gerginlik vardı.

"Kim bunlar Holmes? Kraliçe'nin hafiyeleri mi?"

"Sanmıyorum," dedi Holmes, yürümeye devam ederek. "Kraliçe'nin adamları kaba ve gürültülüdür Watson. Bir odaya girdiklerinde, züccaciye dükkânına girmiş bir fil gibi ses çıkarırlar. Ama bunlar... Bunlar farklı. Bunlar gölge gibi. Varlıklarını sadece yokluklarıyla belli ediyorlar. Bize yaklaşmıyorlar. Bize saldırmıyorlar. Sadece... *ezberliyorlar*."

"Neyi ezberliyorlar?"

"Bizi. Rutinlerimizi. Ne zaman uyanırız? Ne zaman yemek yeriz? Evin kapısını kim açar? Hangi tütünü içerim? Bizi bir kitap gibi okuyorlar Watson ve konuşmalarındaki o garip aksan... Londra'nın varoşlarında duyabileceğin türden değil. Kelimeleri yuvarlayışları, cümlelerin sonunu getirişleri... Sanki dilleri başka bir coğrafyanın müziğine alışkın da İngilizceyi zoraki bir kıyafet gibi üzerlerine giymişler."

"Bu tehlikeli," dedim, elimi istemsizce bastonuma götürerek. "Polise gitmeliyiz!"

"Ve Lestrade'a* ne diyeceğiz? 'Sokaktaki insanlar bize bakıyor' mu? Bize gülerler Watson. Bırak izlesinler. Bir avcı, avının

ne kadar zeki olduğunu ancak onu uzun uzun izleyerek anlar ve belli ki, karşımızdaki avcı, tetiği çekmeden önce rüzgârın yönünü hesaplayacak kadar sabırlı ve profesyonel."

Eve döndüğümüzde, Holmes yine melankolik, ulaşılamaz hâline büründü. Olan biteni umursamıyormuş gibi davranıyordu ama geceleri odasında volta attığını, perdenin kenarından sokağı izlediğini gölgesinden anlıyordum.

Reddettiği o davayı zihninden atamamıştı. Sadece, lanet olası gururu yüzünden geri adım atmıyordu.

Ve sonra, o gece geldi.

Kasım ayının başlarıydı. Londra, sağanak yağışa teslim olmuştu. Şimşekler gökyüzünü yırttığında, Baker Sokağı'nın ıslak kaldırımları bir anlığına gümüşi, tekinsiz bir renge bürünüyordu. Holmes ve ben, Diogenes Kulübü'ndeki –abisi Mycroft ile yaptığımız– verimsiz bir akşam yemeğinden dönüyorduk. Islanmış paltolarımızla kapının önüne geldiğimizde, Holmes aniden durdu. Elini kapı koluna uzatmadı.

"Watson," dedi. Sesi, az önce patlayan gök gürültüsünden daha gergindi.

"Anahtarı mı unuttun?"

"Hayır. Işığa bak."

Başımı kaldırıp ikinci kattaki penceremize baktım. İçerisi zifiri karanlıktı. "Ne var ışıkta? Yanmıyor işte. Bayan Hudson uyumuş olmalı."

"Tam olarak bu," dedi Holmes. "Çıkarken perdeleri açık bırakmıştım. Sokak lambasının ışığı içeri girsin, odayı biraz olsun aydınlatsın diye. Ama şimdi perdeler kapalı. Sıkı sıkıya hem de."

"Belki Bayan Hudson kapatmıştır."

"Bayan Hudson'ın romatizmaları, bu havada merdivenleri

çıkmasına izin vermez Watson, bunu biliyorsun ve ben, çıkarken kapıyı iki kez kilitlediğimden, adım kadar eminim."

Cebinden anahtarını çıkardı ama kapı deliğine sokmadı. Sadece kapı kolunu hafifçe çevirdi. Kapı, yağlanmış gibi sessizce, itirazsız açıldı.

Kilit kırılmamıştı. Kilit ustaca açılmıştı ve sonra, bizi davet edercesine, dili geri çekilmişti.

Holmes bana döndü. Sokak lambasının soluk ışığında, gözlerinde haftalardır görmediğim o vahşi parıltıyı gördüm. Can sıkıntısı bitmişti. Kimya deneyleri bitmişti. Oyun başlamıştı.

"Silahın yanında mı Watson?"

Elimi arka cebime götürdüm ve emektar tabancamın soğuk kabzasını kavradım. "Her zaman."

"Güzel," dedi, kapıyı ayağıyla yavaşça iterek. "Çünkü sanırım misafirlerimiz, sadece beş çayı içmek için gelmediler."

Karanlık merdivenlerden yukarı çıkarken, duyduğumuz tek ses gıcırdayan basamaklar ve benim kulaklarımda uğuldayan kalp atışlarımdı. Holmes haklıydı. İki hafta boyunca hissettiğim "görünmez gözler", artık sadece izlemekle yetinmemişti. İçeri girmişlerdi. En mahremimize, kalemize, zihnimizin sığınağına girmişlerdi.

Ve yukarıda bizi bekleyen şeyin, bir saldırgan değil, zekice kurgulanmış bir mesaj olduğunu o an bilmiyorduk.

5
KEMAN KUTUSUNDAKİ DAVETİYE

Odaya daldığımızda, tabancamın namlusu karanlığı tarıyordu. Holmes ise bir elinde feneri, diğer elinde bastonuyla arkamdaydı. Bir saldırı, bir boğuşma ya da en azından kaçmaya çalışan birinin ayak seslerini bekliyordum.

Ama bizi karşılayan tek şey, ölümcül bir sessizlikti.

Holmes feneri açtı. Sarı ışık huzmesi, tanıdık oturma odamızın duvarlarında, kitaplıklarında ve dağınık masasının üzerinde gezindi.

"Kimse yok," dedim, nefesimi tutarak. "Pencereden kaçmış olabilirler mi?"

Holmes cevap vermedi. Feneri odanın ortasında sabit tutarak yavaşça içeri girdi. Adımları temkinliydi; mayın tarlasında yürüyen asker gibi değil, sanat galerisinde sahte tabloyu arayan eksper titizliğindeydi.

"Pencere kilitli Watson," dedi, perdeye bakmadan. "Şömine sönük ve yerdeki halının tüyleri, kapı girişindekiler hariç, ezilmemiş."

"Ama kapı açıktı Holmes! Kilit açılmıştı!"

"Evet," dedi Holmes, odanın ortasında durup etrafı süzerek. "Bizi içeri davet ettiler. Ama asıl soru şu: Neden?"

Fenerin ışığını odanın köşesindeki çalışma masasına çevirdi. Masanın üzeri her zamanki gibi kaotikti; pipo temizleyicileri, tütün artıkları, eski mektuplar ve yarım kalmış deney düzenekleri... Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Ancak Holmes'ün bedeni bir anda kaskatı kesildi. Fenerin ışığı, masanın en ucunda duran, bordo kadife kaplı keman kutusuna kilitlendi.

"Watson," dedi. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, yağmurun sesinden zor duydum. "Kapıyı kapat ve ışığı aç."

Dediğini yaptım. Gaz lambasının titrek alevi odayı aydınlattığında, Holmes'ün yüzündeki ifadeyi daha net gördüm. Korku değildi bu. Saf, damıtılmış bir öfkeydi.

Hızlı adımlarla masaya yürüdü ama kutuya dokunmadı. Elleri arkasında, kutunun üzerine eğildi.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu.

Yanına gittim. "Keman kutun. Ne var ki bunda?"

"Açı," dedi dişlerinin arasından. "Ben bu kutuyu, her zaman ama her zaman masanın kenarına tam paralel bırakırım Watson. Bu benim hastalığımdır, takıntımdır. Milimetrik bir sapmaya bile tahammül edemem. Ama şuna bak..."

Parmağıyla kutunun köşesini işaret etti.

"Üç milim. Belki dört. Kutunun açısı sağa doğru kaymış. Biri buna dokunmuş. Biri onu açmış."

"Belki temizlik yaparken Bayan Hudson..."

"Bayan Hudson benim eşyalarıma dokunmaya cesaret edemez," dedi Holmes ve uzanıp kutunun klipslerini açtı.

Kapağı kaldırdığında, Stradivarius kemanının zarif gövdesi, kızıla çalan verniğiyle parıldadı. Keman sağlamdı. Yayı yerindeydi.

Ama tellerin arasına, oraya ait olmayan yabancı bir cisim sıkıştırılmıştı.

Kalın, dokulu, krem rengi bir kâğıt.

Holmes, sanki zehirli bir yılanı tutuyormuş gibi kâğıdı iki parmağıyla çekip aldı. Kâğıdın üzerindeki kraliyet mührünü gördüğümde, mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Bu..." Kekeledim. "Bu o mektup. Kraliçe'nin odasındaki..."

"Hayır," dedi Holmes, kâğıdı ışığa tutarak. "Bu o mektup değil Watson. Bu, o mektubun içinden alınan istihbarat raporu. Üzerinde 'Çok Gizli' ibaresi var. Demek ki misafirimiz sadece Kraliçe'nin çekmecesini açmakla kalmamış, mektubu okumuş, içindeki raporu almış ve..."

Sözünü kesti. Kâğıdın arkasını çevirdi.

Bembeyaz kâğıdın tam ortasına, kan kırmızısı bir mürekkeple, tek bir harf çizilmişti. Bir kancaya benziyordu. Ya da ana rahminde kıvrılmış bir cenine. Başlangıcı kalın, kuyruğu incelerek biten, estetik ama bir o kadar da tehditkâr bir sembol.

"Bu nedir Holmes?" diye sordum. "Bir şifre mi?"

"Vav," diye mırıldandı Holmes. Gözleri sembolden ayrılmıyordu. "Arap alfabesinden bir harf. 'Vav'. Anlamı çok derindir Watson. Bir yemin başlangıcıdır. Bazen de insanın acizliğinin sembolü... Ama burada..."

Gözleri, harfin hemen altına, kusursuz bir İngilizce el yazısı ile yazılmış nota kaydı. Sesli okumaya başladı:

"Sayın Holmes,

Duvarlarınız sandığınızdan daha ince, kilitleriniz ise çocuk oyuncaklarından farksız. Kraliçe'nin aradığı cevap bu raporda değil. Bu raporun eksik olan üçüncü sayfasında ve o sayfa bende.

Siz bir suçluyu arıyorsunuz, ben ise bir zekâyı. Eğer kibriniz korkunuzdan daha büyükse, oyuna davetlisiniz."

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Dışarıdaki gök gürültüsü bile, bu notun yarattığı etkinin yanında cılız kalmıştı.

Ben dehşet içindeydim. "Bu delilik Holmes! Bu adam hem Saray'a hem de buraya, senin evine elini kolunu sallayarak girmiş. Seni tehdit ediyor. Bu belgeyi hemen Lestrade'a götürmeliyiz. Bu artık bir ulusal güvenlik meselesi!"

Holmes, elindeki kâğıda bakarken, yüzündeki öfke yavaş yavaş silindi. Yerine, dudaklarının kenarında belli belirsiz, tehlikeli bir gülümseme yerleşti. O tanıdık, av kokusu almış yırtıcı ifadesi geri dönmüştü.

Keman kutusunun kapağını sertçe kapattı.

"Yanılıyorsun Watson," dedi. Sesi artık yorgun ya da bıkkın değildi. Enerji doluydu. "Bu bir tehdit değil. Bu bir meydan okuma."

Hızla pencereye yöneldi, perdeyi hışımla çekip karanlık, yağmurlu sokağa baktı. Sanki karanlığın içinde, bizi izleyen görünmez gözleri görmeye, onlarla bakışmaya çalışıyordu.

"Kraliçe'ye telgraf çek Watson," dedi arkasını dönmeden.

"Ne diyeceğim?"

Bana döndü. Gözleri çakmak çakmaktı.

"Söyle ona; Sherlock Holmes davayı kabul etti."

"Ama Holmes..." dedim şaşkınlıkla. "Sırf gururun incindiği için mi? Bu adam tehlikeli."

"Kraliçe için yapmıyorum Watson!" diye bağırdı, sesi odada yankılandı. "Bunu, bana bu notu bırakan o küstah hayalet için yapıyorum. Evime girdi Watson. Mabedime girdi ve bana, 'Seni yenebilirim' dedi."

Masaya döndü, kırmızı mürekkepli notu tekrar eline aldı.

"Beni dansa kaldırdı ve ben Sherlock Holmes isem, bu dansın sonuna kadar gitmek zorundayım. Bakalım bu 'Vav' harfi bizi nereye götürecek..."

Bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. O gece kabul ettiği şeyin bir dava değil, bir kader olduğunu; "Vav" harfinin bizi Londra'nın puslu sokaklarından koparıp, bambaşka bir coğrafyanın yakıcı güneşine ve ölümcül gölgelerine sürükleyeceğini bilmiyorduk.

Oltanın ucundaki yemi yutmuştuk ve misinayı tutan el, karanlığın içinden bizi kendine çekmeye başlamıştı bile.

6
KIRMIZI MÜREKKEBİN KİMYASI

Ertesi sabah uyandığımda, Baker Sokağı'ndaki dairemizi kesif bir kimyasal koku kaplamıştı. Gözlerimi ovuşturarak oturma odasına girdiğimde, Holmes'ü gece bıraktığım yerde, çalışma masasının başında buldum. Üzerini değiştirmemişti. Gömleğinin kolları sıvanmış, saçları dağılmış ve yüzü, uykusuzluğun verdiği soluklukla gerilmişti.

Ama gözleri... Gözleri, mikroskobun merceğinden bakarken canlı, neredeyse vahşi bir enerjiyle parlıyordu.

"Günaydın Watson," dedi, başını kaldırmadan. "Kahvaltıda yumurta var, Bayan Hudson az önce bıraktı. Ama senin yerinde olsam yemezdim, çünkü birazdan mideni zorlayacak yerlere gideceğiz."

"Bir şey buldun mu?" diye sordum, masanın üzerindeki karmaşaya bakarak. Dün gece keman kutusundan çıkan o meşum kâğıt, şimdi cam lamellerin arasına sıkıştırılmış, parçalarına ayrılmıştı.

Holmes, mikroskoptan çekildi ve bana sandalyeyi işaret etti.

"Bak Watson. Ne görüyorsun?"

Merceğe eğildim. Büyütülmüş görüntüde, kâğıdın üzerindeki kırmızı "Vav" harfinin mürekkep zerreciklerini gördüm. Kırmızı lekelerin içinde, garip, altın sarısı pırıltılar vardı.

"Altın tozu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Daha iyisi," dedi Holmes, piposunu doldururken. "Safran*. Hem de en kalitelisi. Bu mürekkep, Londra'da satılan sıradan bir kırtasiye malzemesi değil Watson. Bu, özel bir karışım. Mürekkebin bazında demir sülfat değil, nar kabuğu asidi kullanılmış. Bu formül, 16. yüzyıldan kalma eski bir reçetedir."

"Yani bunu yazan kişi..."

"Bunu yazan kişi, Londra'da yaşıyor olabilir ama malzemelerini Doğu Hindistan Şirketi'nin depolarından değil, çok daha bilinmedik, gözden uzak bir yerden temin ediyor."

Ayağa fırladı ve ceketini kaptı.

"Hazırlan Watson. Bu mürekkebin kokusunu takip edeceğiz ve burnum beni yanıltmıyorsa, bu koku bizi Thames Nehri'nin en pis, en karanlık köşesine götürecek."

Limehouse, Afyonhaneler Bölgesi Öğle Saatleri

Londra'nın bu yakası, Kraliçe'nin Sarayı'ndan sadece birkaç mil uzaktaydı ama sanki başka bir gezegendi. Sis burada daha sarı, sokaklar daha çamurlu ve yüzler daha umutsuzdu. Yabancı gemiciler, tüccarlar ve gözleri kaymış afyon bağımlıları, dar sokaklarda hayaletler gibi süzülüyordu.

Holmes, tanınmamak için yakasını kaldırmış, şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Bir tazı gibi iz sürüyordu. Önce eski bir kâğıt fabrikasına girdik, oradan kovulduk. Sonra bir baharatçı dükkânının arka deposuna sızdık. Holmes, çuvalların üzerindeki etiketleri inceliyor, yerdeki tozları parmağıyla kontrol edip tadına bakıyordu.

Ben ise elim tabancamın kabzasında, arkamızı kolluyordum. O "görünmez gözler" hissi yine geri dönmüştü.

Sonunda, nehrin kenarında, tabelası silinmiş, ahşap ke-

penkleri kapalı, izbe bir dükkânın önünde durduk. İçeriden ağır, baharatlı ve küflü bir koku geliyordu.

Holmes, kapıdaki pirinç tokmağı inceledi. Tokmağın üzerinde, mikroskobik düzeyde de olsa, o kırmızı mürekkebin bulaştığı bir parmak izi lekesi gördüğüne yemin edebilirdim.

"Burası," diye fısıldadı. "Mürekkebin kaynağı burası."

Kapıyı çalmadı. Cebinden maymuncuk takımını çıkardı ve saniyeler içinde kilidi açtı.

İçerisi, Kırk Haramiler mağarasının kâbus versiyonu gibiydi. Tavana kadar istiflenmiş eski kitaplar, garip şekilli cam şişeler, kurutulmuş bitkiler ve rulo hâlindeki parşömenler...

Holmes, tezgâhın arkasındaki kayıt defterine yöneldi. Sayfaları hızla çevirdi.

"Bak Watson," dedi, bir satırı işaret ederek. "Üç gün önce. 'Özel Karışım Mürekkep- 1 Şişe'. Alıcının adı yok. Sadece bir sembol var."

Defterdeki sembol, keman kutusundaki harfin aynısıydı: Vav.

"Ama asıl ilginç olan bu değil," dedi Holmes, defterin yaprağını ışığa tutarak. "Bu sipariş, dükkâna gelip alınmamış. Teslimat yapılmış."

"Nereye?"

"Adres yazılmamış. Ama teslimatı yapan çocuğun adı kenara not düşülmüş: 'Topal Jack'. Liman bölgesinde, bir peni için gırtlak kesecek türden, o sokak çocuklarından biri."

Tam o sırada, arka taraftaki depodan bir tıkırtı geldi. Bir kavanoz devrilmişti.

Holmes parmağını dudağına götürdü. Sessizce, bir kedi çevikliğiyle sesin geldiği yöne süzüldü. Ben de arkasından, silahımı çekerek ilerledim.

Rafların arasında, korkudan titreyen, yüzü kurum içinde, on iki-on üç yaşlarında bir çocuk bulduk. Bu, Topal Jack olmalıydı. Bizi görünce elindeki bıçağı savurmaya çalıştı ama Holmes, tek bir hamleyle bileğini büküp bıçağı yere düşürdü.

"Sakin ol evlat," dedi Holmes, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Seni polise vermeyeceğiz. Sadece bir bilgi istiyoruz."

Cebinden parlak bir altın Sovereign (İngiliz sterlini) çıkardı. Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şu kırmızı mürekkep şişesi," dedi Holmes, parayı çocuğun göz hizasında tutarak. "Onu kime götürdün Jack? Ve sakın yalan söyleme çünkü ben, senin yalan söylediğini anlarım."

Çocuk yutkundu. Gözleri paraya, sonra Holmes'e, sonra tekrar paraya gitti.

"Bilmiyorum efendim," dedi titreyerek. "Yüzünü görmedim. Pelerinliydi. Uzun boylu. Konuşması bir tuhaftı, sanki ağzında bilye varmış gibi."

"Nerede buluştunuz?"

"Sarayın arkasında," dedi çocuk. "Royal Mews (Kraliyet Ahırları) tarafındaki servis kapısının orada. Şişeyi aldı, parayı verdi ve içeri girdi."

Holmes ve ben donakaldık.

"İçeri mi girdi?" diye sordum. "Sarayın içine mi?"

"Evet efendim. Nöbetçiler ona selam verdi. Sanki... Sanki oranın sahibiymiş gibi rahattı."

Holmes parayı çocuğa fırlattı. Yüzünde soğuk, hesapçı ifade belirdi.

"Teşekkürler Jack. Kaybol şimdi."

Çocuk gölgelerin arasına karışıp kaçarken, Holmes bana döndü. Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki, parmağını dudaklarına götürüp beni susturdu. Gözleri benim üzerimde değil, arkamdaki vitrin camının tozlu yansımasındaydı.

"Sakın arkana bakma Watson," diye fısıldadı, sesi bir vantriloğunki kadar hareketsiz dudaklarından dökülüyordu. "Görünüşe göre yalnız değiliz."

"Biri mi var?"

"Dükkâna girdiğimizden beri sokağın köşesindeki fıçıların arkasında bekleyen bir siluet. Bizi izliyor. Jack'in anlattığı o 'pelerinli adam' değil, daha kısa, daha hantal biri. Muhtemelen gözcülük yapıyor."

"Ne yapacağız? Yakalayalım mı?"

"Hayır," dedi Holmes, dudaklarında kurnazca bir gülümseme belirirken. "Yakalarsak konuşmayabilir. Ama av olduğunu sanan bir avcı, her zaman inine geri döner. Yürü Watson, bizi kaybettiğini sanmasını sağlayacağız."

Dükkândan çıktık ve sisli sokakta hızla ilerlemeye başladık. Holmes, Limehouse'un labirent gibi sokaklarını avcunun içi gibi biliyordu. Ani bir dönüşle dar bir ara sokağa daldık, sonra bir başkasına ve en sonunda, rutubetli bir geçidin gölgesine sinip beklemeye başladık.

Saniyeler sonra, aceleci ayak sesleri duyuldu. Bizi takip eden adam, köşeyi döndüğünde şaşkınlıkla durakladı. Bizi kaybettiğini sanıyordu. Tam geri dönmeye yeltendiği anda, Holmes gölgelerin içinden bir heyula gibi fırlayıp adamın yakasına yapıştı ve onu duvara mıhladı.

"İyi akşamlar," dedi Holmes. "Baker Sokağı'ndaki tütünümü beğendin mi?"

Adam çırpınıyordu ama Holmes'un demir gibi pençesinden kurtulması imkânsızdı. Sıradan, kasketli, liman işçisine benzeyen biriydi bu. Ama Holmes'un sorusu üzerine gözlerinde beliren korku, suçluluğunun kanıtıydı.

"Ne... Ne saçmalıyorsunuz?" diye kekeledi adam.

Holmes, adamın ceketinin yakasını burnuna yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı.

"Üzerine sinen koku hâlâ duruyor," dedi tatmin olmuş bir sesle. "Bayan Hudson'ın temizlemek için kullandığı lavanta cilası ve benim pipo tütünümün kokusu. Dün gece dairemize giren, keman kutusuna notu bırakan sendin."

Adamın direnci kırılmıştı. Yere bakarak başını salladı. "Ben bir şey çalmadım!" dedi hızla. "Sadece bana söyleneni yaptım. Notu bırakmam ve kimseye görünmeden çıkmam söylendi."

"Kim söyledi?" diye sordu Holmes, sesini alçaltarak. "O pelerinli adam mı?"

"Evet," dedi adam yutkunarak. "Saraydan gelen adam. Şişeyi teslim alıp notu yazdıktan hemen sonra beni buldu. 'Bu notu dedektifin evine bırak, eğer seni fark ederse kaç, ama fark etmezse sabah buraya gelip gelmeyeceğini izle' dedi."

Holmes, adamın yakasını bıraktı ve geri çekildi. Yüzünde, karmaşık bir bulmacanın en kritik parçasını yerine oturtmuş bir adamın ifadesi vardı.

"Gördün mü Watson? Bu bir hırsızlık değil, bir davet. Saraydaki o zekâ, sadece notu bulmamızı istememiş; aynı zamanda notun izini sürerek buraya, mürekkebin kaynağına ulaşmamızı da beklemiş. Hatta emin olmak için arkasına bir gözcü bile takmış."

"Ama neden Holmes? Neden bir casus yakalanmak istesin?"

"Yakalanmak istemiyor Watson," dedi Holmes, gözleri uzaklara dalarak. "Benimle oynamak istiyor. Beni bir yere çekiyor ve bu oyunun tahtası, Londra sokakları değil."

Cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve sabah mikroskopta incelediği kâğıt parçalarından birini, üzerinde belli belirsiz bir filigran olan bir parçayı bana gösterdi.

"Bu kâğıt, Mabeyn Tercüme Bürosu'na ait Watson. Eve giren bu adam sadece bir piyondu. Ama onu yönlendiren el, bizi doğrudan Saray'ın kalbine davet ediyor. O filigranı oraya bilerek koydu. O mürekkebi bilerek kullandı."

Londra'nın kirli havası ciğerlerime dolarken, Holmes yoldan geçen bir at arabasını durdurdu. Gözlerinde artık sadece bir dedektifin merakı değil, büyük bir satranç ustasının hamle sırasını bekleyen sabrı vardı.

"Nereye gidiyoruz Holmes?"

"Saraya Watson. Ama bu sefer arka kapıdan değil, ana kapıdan gireceğiz ve Kraliçe'ye, aradığı hayaletin sarayın hangi köşesinde saklandığını nihayet söyleyebileceğim."

HAKİKAT, EN ÇOK GİZLENMEK İSTENDİĞİ YERDE PARLAR.

Londra'nın gri kaldırımlarından Payitahtın altın varaklı kapılarına uzanan, nefes kesen bir kördüğüm.

Bir yanda dünyayı ateşe vermek isteyen, kaosun soğuk mimarı. Diğer yanda onu durdurmak için zekâsını kılıç gibi kullanan bir dedektif ve bir İmparatorluğun yalnız muhafızı.

Bu hikâye, sadece bir suç ve ceza macerası değil; tarihin akışını değiştirmek üzere kurulmuş devasa bir kurgunun, gölgeler içindeki düellosudur. Mühürlü zarflarda saklanan sırlar, koridorlarda yankılanan fısıltılar ve bir satranç tahtasına dönüşen koca bir coğrafya...

İki büyük zekâ karşı karşıya geldiğinde, gürültü kopmaz. Sadece sessizlik derinleşir.

Perde kapandığında sahnede kim kalacak? Akıl mı, yoksa kaos mu?
"Bazı hamleler, oyun bittikten sonra bile yankılanmaya devam eder."

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579673